

Oda do wielości

Oda do wielości

Nie rozumiem wszystkiego i nawet
cieszę się, że świat jak niespokojny
ocean przerasta moją zdolność
pojmowania sensu wody, deszczu,
kąpieli w Stawie Piekarza, w pobliżu
granicy niemiecko-czeskiej, we
wrześniu 1980; szczególnie bez większego
znaczenia, głęboki germański staw.
Niech niedotlenione Ego spokojnie
oddycha, pływak przecina linię
południka, jest wieczór, sowy budzą
się z dziennego snu, w oddali
leniwie warczą samochody. Kto raz
dotknął filozofii, jest zgubiony,
nie uratuje go wiersz, zawsze
pozostanie nie dająca się obliczyć
reszta, żal. Kto raz poznał szalony
bieg poezji, nie zazna więcej
kamiennego spokoju rodzinnej prozy,
gdzie każdy rozdział jest gniazdem
jednej generacji. Kto raz żył, nie
zapomni zmiennej przyjemności pór
roku, nawet łopiany będą mu się
śniły i pokrzywy, pająki niewiele
brzydsze od jaskółek. Kto raz zetknął
się z ironią, będzie parskał śmiechem
podczas wykładu proroka, kto raz
modlił się nie tylko suchymi wargami
zapamięta obecność dziwnego echa
idącego od którejś ze ścian. Kto raz
milczał, nie będzie chciał mówić
przy deserze, kogo poraził szok
miłości wróci do książek ze
zmienioną twarzą.
Stoisz, pojedyncza duszo, wobec
nadmiaru. Dwoje oczu, dwie ręce,
dziesięć pomysłowych palców i

tylko jedno Ego, ćwiartka pomarańczy,
najmłodsza z sióstr. Przyjemność
słyszenia nie psuje przyjemności
wzroku, lecz rausz wolności burzy
spokój pozostałych łagodnych zmysłów.
Spokój, grube nic, pełne słodkiego
soku jak gruszka we wrześniu.
Krótkie chwile szczęścia znikają
pod lawiną tlenu, w zimie samotny
gawron uderza dziobem o biały
lód jeziora, kiedy indziej
para dzięciołów spłoszona
przez siekiere szuka pod moim
oknem dostatecznie chorej topoli.
Nieobecna kobieta pisze długie
listy i tęsknota pęcznieje jak
opium; w muzeum egipskim na brązowym
papierusie roztarta ta sama
tęsknota, starsza o kilka tysięcy
lat, niezłomna i niezłamana.
Miłosne listy zawsze trafiają
w końcu do muzeum, ciekawscy są
wytrwali niż zakochani. Ego łapczywie
chwyta powietrze, rozum budzi się
z dziennego snu, pływak wychodzi
z wody. Piękna kobieta pozuje do
szczęścia, mężczyźni udają nieco
odważniejszych niż są naprawdę,
muzeum egipskie nie tai ludzkich
słabości. Istnieć, oby istnieć jeszcze,
być może oddając się w dzierzawę
którejś z zimnych gwiazd. I czasem
drwić z niej, że chłodna jest i śliska
jak żaba w stawie. Wiersz rośnie na
sprzeczności lecz jej nie zarasta.

wiersz z tomu *Oda do wielości*

cyt. za: Adam Zagajewski, *Wiersze wybrane*, Wydawnictwo a5, Kraków
2010, s. 62-64